

Иван Вазов
Когато си сам

Горчив е животът, когато си сам,
когато светът се от тебе чуждее,
когато в душа ти небесният плам,
кат ламба без масло, печално мъждее;

когато във цял свят открита душа
не можеш да наидеш – ти своята да кажеш,
усещаш измяна и виждаш лъжа,
там, дето горещо участие тражиш.

Как мъчно тогаз се живеи на света!
Отчаяние мрачно във теб се пробужда,
ти чувствуваш страшна навред теснота
и цяла вселена за тебе е чужда.

Не знаиш към кого ти ръка да простреш,
кому ти да вярваш, къде да се плачеш,
нито де да идеш и де да се спреш –
помазан, отруден от твара, що влачиш.

Макар ти да бъдеш и бодър, и як,
и с горда привичка да криеш тегло си,
но има минути, в които челяк
неволно утеха, съчувствие проси.

Тогава сърцето очига, копней
и доста е, мислиш, в туй пагубно време
една заря светла, за да те съгрей,
една топла дума пак да те поднеме.

Но няма! И страдаш... и стенеш без глас,
и гълташ сълзи си, готови да бликнат –
от страх да не би, ах, наокол тогаз
язвителен присмех те йощ да подигнат.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8489>]